

CALEA PE CARE A FĂCUT-O DUMNEZEU PENTRU NOI

Haideți să cântăm împreună:

„Mărețul har, ce sunet scump,

Ce a salvat un nenorocit ca mine

Odată am fost pierdut,

Dar acum am fost găsit

Am fost orb dar acum văd.”

Haideți să ne plecăm capetele. Tată ceresc, Îți mulțumim pentru privilegiul pe care îl avem de a veni la Tine, deoarece noi nu putem face nimic decât prin Hristos. Acesta este motivul pentru care ținem Numele Lui ca scut al rugăciunii noastre și știm din Cuvânt că ne vei răspunde pentru că Te rugăm în Numele Lui. Noi știm că nu putem face nimic prin propria noastră neprihănire, ci prin har putem cere în Numele lui Hristos.

Tată, poate în seara aceasta sunt o mulțime de bărbați și femei păcătoși, dar Tu ai murit pentru păcătoși. Fie ca aceasta să fie ziua în care Dumnezeu să vorbească inimii lor și să-i cheme prin harul Său în Împărăție. Fă aceasta, Tată. Poate au pierdut mulți ani hoinărind în păcat, dar fie ca azi să fie ceasul eliberării lor.

În seara aceasta Îți mulțumesc și pentru Billy Paul, sărmanul meu copilăș fără mamă. Îți mulțumesc că i-ai dat Duhul Sfânt ca asigurare că într-o zi glorioasă noi o vom vedea pe mama lui din nou și toate lucrurile vor fi în ordine. Ea a plâns când a murit și mi-a zis: „Să-l slujești pe Dumnezeu...într-o zi, Billy Paul va fi bărbat și va primi Duhul Sfânt.”

Rugăciunile au fost ascultate. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe băiat. Fie ca el să pășească pe urmele lăsate de Învățător. O, cum i-a tremurat glasul când mi-a spus: „Tăticule, am primit Duhul Sfânt și sunt atât de bucurosi!”

Dumnezeule, îngăduie ca fiecare persoană care nu este născută din nou să aibă această experiență și să primească Duhul Sfânt în seara aceasta. Doamne, iartă-ne orice păcat am săvârșit. Vindecă-i pe bolnavi; leagă inimile rănite.

Doamne, nici nu știu de unde să vorbesc în seara aceasta, dar Tu vei purta de grijă. Eu mă încred în Tine și Te rog să ne dai ceva care să-i ajute pe oameni, pentru că o cerem în Numele Lui. Amin.

Acum aș vrea să citesc un text din **Isaia 35.1-10**, deoarece cuvintele mele vor trece dar Cuvântul lui Dumnezeu, nu. Acesta este motivul pentru care nici un serviciu nu este complet fără citirea Cuvântului Scripturii.

„Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul;

se va acoperi cu flori, și va sări de bucurie, cu cântece de veselie și strigăte de biruință, căci i se va da slava Libanului, strălucirea Carmelului și a Saronului. Vom vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru.

„Întăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii care se clatină.”

Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui.”

Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor;

atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape și în pustie pâraie;

marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor, vor crește trestii și papură.”

Acolo se va croi o cale, un drum care se va numi „Calea cea sfântă: nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească.

Pe calea aceasta nu va fi nici un leu, și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpărați vor umbla pe ea.

Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi va apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!”

Fie ca Domnul să Își adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său. Dacă va fi cu voia Domnului, în seara aceasta aș vrea să vorbesc din Cuvântul Lui. Am să mă uit la ceas ca să nu vă țin prea mult.

Prin serviciile din săptămâna aceasta am încercat să le arăt oamenilor că nu trebuie să ne temem. Cel mai rău lucru pe care îl poate pune diavolul peste voi

este frica. Chiar dacă ați avea cancer, nu trebuie să vă temeți, ci credeți că Dumnezeu vă vindecă și nu veți mai fi într-o stare așa de rea, pentru că El vă poartă de grijă.

Deci frica este cel mai groaznic lucru pe care îl poate pune peste o persoană. Săptămâna aceasta am încercat să dovedesc cu Scriptura că omul care este născut din nou în Împărăția lui Dumnezeu nu are de ce să se teamă. În Isus Hristos sunteți în siguranță deplină. Astfel, El a spus:

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”, și: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6.37,44). Nici un om nu-l poate smulge din mâna Tatălui Meu, pentru că nimeni nu este mai mare decât EL. *„...cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”* (Ioan 5.24). Ba mai mult, **„Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu...”** nu „cine va mânca”, la viitor, ci: **„cine mănâncă... are viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”**

De ceea, *„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.”* (Efeseni 5.30). Nu doar de la o trezire la alta, ci până în ziua răscumpărării.

O, cum a venit Duhul Sfânt în dimineața aceasta și ne-a binecuvântat! Cum ne-a binecuvântat!

În seara aceasta vreau să vorbesc despre **„Calea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru noi”**, deoarece Isaia spune că va fi o cale, o cale sfântă.

Dacă aș vrea să merg la New York, cel mai bun lucru pe care aș putea să-l fac este să iau o hartă și să urmăresc indicațiile ei, pentru că așa sunt sigur că nu voi greși drumul. Dacă mă bazez doar pe faptul că ceea ce caut este undeva în nord, s-ar

putea să dau de probleme.

În Împărăția lui Dumnezeu nu există scurtătură, dar după cum știți, noi încercăm să găsim adesea scurtături. Ieșim de pe cale și o luăm prin iaz, sau pe undeva, ca să scurtăm drumul, dar ne trezim că dăm de probleme. Așa pățim și când părăsim calea lui Dumnezeu, pentru că El a făcut o cărare, a dat o cale, iar noi trebuie s-o urmăm.

Când copiii lui Israel au ieșit din Egipt, ei au urmat calea lui Dumnezeu și El i-a condus la Marea Roșie. Este ciudat că Dumnezeu a făcut o asemenea cale, dar ea a mers direct prin mare.

Și când Israel a ajuns în fața mării, Dumnezeu a privit jos din Stâlpul de Foc și marea s-a înspăimântat și s-a dat înapoi, așa că poporul a trecut prin mare, ca pe uscat. Calea lui Dumnezeu i-a dus prin mare. Apoi i-a dus drept prin pustie până la izvorul Mara (la ape amare). Nu-i ciudat că Dumnezeu își conduce poporul prin ape amare? Dar când au ajuns acolo, remediul pentru amărăciunea apei era pe mal: Moise a luat un lemn și l-a aruncat în apă, iar apele s-au făcut dulci.

Unii prin ape,

Unii prin vâltori,

Unii prin încercări adânci,

Dar toți prin Sânge.

În felul acesta își călăuzește Dumnezeu copiii. Aceasta este cărarea Lui, calea dată de El pentru noi.

Dacă copiii lui Israel ar fi încercat să ocolească marea, să meargă pe altă cale, ar fi dat de necaz. Ei trebuiau să urmeze Stâlpul și Norul de Foc, care mergea înaintea lor și asta au făcut.

Dacă în seara aceasta biserica L-ar urma numai pe Duhul Sfânt, ar ajunge cât se poate de sigur în Canaan, pentru că Dumnezeu are o cale dată pentru noi.

Adevărul este că sunt numai două căi pe care le poate urma omul: una este calea lui Dumnezeu, iar cealaltă este calea rea. Calea voastră este întotdeauna calea greșită, dar calea lui Dumnezeu este calea corectă, iar tu nu poți fi în același timp și pe calea ta și pe calea lui Dumnezeu, ci trebuie să lași calea ta ca să poți urma calea Lui cu tine. Așa este. Pentru că Dumnezeu a dat o cale.

Problema este că omul a vrut să facă întotdeauna o cale a lui. În grădina Eden, Dumnezeu a făcut lucrurile în așa fel încât omul nu trebuia să se îngrijească pentru nimic. El a făcut totul desăvârșit, dar omul a vrut calea lui; a vrut să afle, să cunoască. Am vorbit despre asta în săptămâna aceasta când am studiat Scriptura.

El și-a făcut o religie. Nu a așteptat să-i facă Dumnezeu una. Și-a făcut singur o religie, dar a constatat că învelitoarea pe care și-a făcut-o nu i-a ajutat la nimic. Așa a fost din totdeauna omul: a vrut să facă totul în felul lui. Dar Dumnezeu are felul Său. Astfel, omul a luat frunze de smochin și s-a acoperit cu ele, el și soția lui, dar când a ajuns în fața lui Dumnezeu a constatat că nu îi sunt de folos.

Prieteni, dați-mi voie să vă spun ceva: au fost și vor fi încă mulți oameni care vor ajunge la capătul drumului și vor constata că micuța lor religie, de care s-au ținut, nu le va ajuta la nimic. Dacă nu sunt născuți din nou, nu le va fi de nici un folos.

Isus a spus: „...dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3.5). Nu contează că este metodist, baptist, prezbiterian, sau orice altceva, nu va intra până nu se naște din apă și din Duh.

„Născut din nou” înseamnă „schimbat”. Înainte ca să se poată naște, el trebuie să moară. Deci trebuie să mori față de tine însuși și să fii născut din nou în Hristos Isus. Amin.

În dimineața aceasta am văzut cum Cain a încercat să-și facă propria sa cale. Astfel, a adus mere, pere, piersici, dovlecei și ce mai avea, și le-a pus pe altar, apoi a zis: „Doamne, eu am făcut un altar (am făcut o biserică), și am pus jertfa pe el. Acum voi îngenunchea și mă voi ruga pentru că vreau să mă primești.” Dar Dumnezeu l-a respins.

Același duh religios bătrân trăiește și în bisericile de astăzi; același duh cât se poate de religios, dar în realitate ei nu știu despre Dumnezeu mai mult decât știe un hotentot despre noaptea egipteană. Voi știți că acesta este adevărul: duhul religios.

Să nu vă gândiți că Stalin este antihristul, pentru că Biblia spune clar că cele două duhuri vor fi atât de apropiate încât dacă ar fi cu puțință i-ar înșela chiar și pe cei aleși.

Noi am văzut că și Iuda Iscarioteanul a venit, s-a bucurat și a predicat Evanghelia, a strigat și a petrecut un timp măreț cu restul ucenicilor (Matei 10). El i-a urmat pe ucenici și a făcut aceleași lucrări ca și ei, dar era un drac întrupat, așa cum Dumnezeu era întrupat în Isus – Cain și Abel în grădina Eden.

Când a venit timpul să se suie la cincizecime și să primească binecuvântarea, și-a arătat adevărata culoare. Tot așa, când vei vorbi despre nașterea din nou și despre botezul cu Duhul Sfânt, nouă din zece își vor arăta culoarea, căci vor zice: „Dați-i pace că este fanatism!” Nu, frate, aceasta este calea dată de Dumnezeu pentru om. Aleluia!

Dumnezeu a avut întotdeauna o cale, pentru că este obligat să facă o cale. El are o

cale pentru natură. De ce avem aceste inundații mari în țară? Oamenii au tăiat toți copacii și obstacolele și apele s-au revărsat. Vedeți? Voi vă interpuneți în natură, dar Dumnezeu are dată o cale. Și oriunde intervine omul în ceea ce a făcut Dumnezeu desăvârșit, strică perfecțiunea și face acel lucru imperfect. Așa este.

Uitați-vă de exemplu la rațe. În sezonul când merg la vânătoare în munți, îmi place să privesc rațele. Eu merg toamna, dar ele sunt venite din primăvară, de jos din Louisiana ca să depună ouă și să-și crească puii. Micuțele rățuște nu au plecat niciodată de pe acel lac, pentru că s-au născut și au crescut acolo. Nu au nici măcar un an, dar spre sfârșitul lui septembrie se face frig și începe să înghețe.

Bătrânul rățoi simte aceasta, așa că își întinde gâtul în aer, fuge în mijlocul lacului și începe să măcăie. Toate rațele vin la el, pentru că fiecare știe că el s-a născut conducător. Și toate se vor ridica de pe lac, fără nici o părere de rău, fără nimic, și se vor îndrepta spre Louisiana, spre câmpurile cu orez.

Cred că și creștinii ar trebui să aibă acel simț al raței, nu-i așa? Tu spui: „Cum adică? Acela este instinct.” Nu, este calea dată de Dumnezeu. Dumnezeu le-a dat instinctul ca să le conducă și ele cred.

Tot așa, El i-a dat omului Duhul Sfânt, dar omul îl respinge pentru că vrea să aibă calea lui proprie. Dar Dumnezeu are pregătită pentru noi o cale. Aleluia!

Mă simt foarte bine în seara aceasta și după aceste seri de trezire. Și vă mai spun ceva. Dacă ziarele spun că mâine va fi vreme frumoasă și mergeți la vânătoare, iar acolo vedeți că iepurii se lasă în iarbă, nu veți mai crede spusele ziarelor. Și dacă un porc știe să se adăpostească de briză, cum ar trebui să fiți voi cu Duhul Sfânt? Aleluia! El este Instinctul nostru. Da, domnilor.

Dumnezeu le-a dat animalelor un instinct. Acea este calea dată de Dumnezeu și ele trăiesc în felul acesta.

Dacă priviți o floare: când moare, cade jos și intră în pământ. Dar nu acesta este sfârșitul ei, pentru că în primăvară răsare și trăiește din nou. Dumnezeu a dat o cale pentru ea și ea crede. El a dat întotdeauna o cale. Uneori nu ne duce prin lucruri plăcute, dar este calea pregătită de Dumnezeu.

Odată, Dumnezeu a avut un bărbat care mergea pe calea bătută de EL și l-a dus în cușca cu lei. Dar acest bărbat a urmat calea dată de Dumnezeu, iar EL l-a scos de acolo. Aleluia! Pot să-i văd și pe tinerii aceia din Babilon. Într-o zi, ei au refuzat să se închine la idolul ridicat de împărat și au spus: „Nu ne vom închina înaintea idolului tău!” Aleluia.

O, dă-ne mai mulți bărbați ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care să nu se plece înaintea lucrurilor lumii. Noi nu trebuie să ne plecăm în fața lor, pentru că Dumnezeu ne-a făcut liberi prin Duhul Sfânt. Aleluia.

Haideți să-i privim puțin pe acei tineri. Împăratul a dat poruncă să fie aruncați în cuptorul încins toți cei care nu se vor închina înaintea idolului ridicat de el. Ei s-au dus și s-au rugat toată noaptea, iar dimineața, când trâmbița a anunțat că toți trebuie să se plece înaintea chipului, au refuzat s-o facă și i-au întors spatele. Și împăratul a venit și i-a întrebat:

„Băieți, este adevărat că ați făcut lucrul acesta?”

„Da”.

„Ei bine, atunci vom încălzi cuptorul de șapte ori mai tare decât până acum.”

Tot Babilonul era roșu în dimineața aceea. Pot să-l văd pe împăratul Nebucadnețar stând acolo, asemenea unui om modern de astăzi și spunând:

„Vom arde toată religia Duhului Sfânt din voi!” O, să nu credeți că diavolul nu vă va arde. Cu siguranță o va face. Dar nu uitați că Duhul Sfânt însuși este un Foc mistuitor.

Fiți atenți. Calea dată de Dumnezeu i-a dus drept în fața cuptorului. Pot să-i văd pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego mergând în marșul morții, iar Șadrac spune:

„Abed-Nego, te-ai rugat?”

„Da”.

„Atunci e bine.”

„Ești sigur că te afli pe calea dată de Dumnezeu?”

„Da, domnule. Și mai știu că Dumnezeu ne-a spus să nu ne plecăm înaintea idolilor. Nu o vom face pentru că Dumnezeu este în stare să ne scape din cuptorul cu foc. Și chiar dacă nu o va face, tot nu ne vom pleca, ci vom urma calea dată de El.” Pot auzi cum cineva l-a întrebat:

„Ești sigur că te afli pe calea dată de Dumnezeu?”

„Da.” Aleluia!

Și au mers drept spre ușa cuptorului, fiind gata să pășească în el. Dar Dumnezeu nu a spus nici măcar un cuvânt deși ei pășeau pe calea dată de El. Am în față un tablou cumplit. Niște oameni care încercau să trăiască pentru Dumnezeu și mergeau în felul dat de El, erau pe cale să fie arși de vii. Ce tablou! Dar de câte ori

se întâmplă ceva aici jos, în același timp se întâmplă și sus.

Haideți să privim ceva acolo, să vedem ce se petrece.

Pot să Îl văd stând acolo în haina Lui împărătească (aleluia!), iar din dreapta vine un înger puternic, Mihail. Îl pot vedea cum vine grăbit lângă El, își scoate sabia din teacă, în felul acesta, și spune: „Ai privit în dimineața aceasta în Babilon? Acolo sunt niște oameni care umblă pe calea dată de Dumnezeu; care vor să-și pecetluiască mărturia în dimineața aceasta. Frații noștri sunt gata să fie arși.”

Apoi a zis: „Învățătorule, lasă-mă să merg jos și voi schimba tabloul!” și cred că ar fi putut s-o facă. Desigur. Dar El a spus: „Nu! Nu te pot lăsa să faci asta, Mihail. Pune sabia înapoi în teacă.” Și iată că vine un alt înger, acela care face apele amare, și zice: „Învățătorule, eu am apele sub control. Mi le-ai dat în vremurile străvechi și eu am spălat întregul pământ de oameni, dar Noe și ai lui au scăpat. Lasă-mă să merg jos, să spăl Babilonul de pe fața pământului.” Dar El i-a răspuns: „Este adevărat că poți face lucrul acesta dar nu te pot lăsa să mergi.”

Tinerii erau pe punctul să facă ultimul pas, dar Îl văd cum Se întoarce și îi poruncește unui tunet mare: „Vino aici!” O, cum L-a ascultat! Apoi a zis: „Vânturi din est, vest, nord și sud, porniți și purtați acest tunet ca un ropot de cai. Voi sta pe el ca într-un car, pentru că voi merge Eu însumi în Babilon.” Aleluia!

Îl văd cum apucă apoi un fulger și-l aruncă de-a lungul cerurilor, în felul acesta. Apoi, cam în timpul când ei au pășit în cuptor, a trecut pe la Marea Vieții și a luat o frunză de palmier cu care a făcut vânt împrăștiind dogoarea de lângă ei. Aleluia! Când oamenii merg pe calea dată de Dumnezeu, El este întotdeauna acolo. Da, domnilor.

Odată era un predicator bătrân, care se numea Noe. El a spus: „Să știți că va ploua; va veni o furtună.” Dar oamenii din jurul lui au spus: „L-ați auzit pe bătrânul

holly-roller? A spus că va ploua. Păi n-a plouat niciodată pe pământ și va ploua acum? De unde să vină apa aceea? Haideți să vedem ce zice știința. Ea spune că sus nu este nici o picătură de apă. Și atunci? Desigur, bătrânul este smintit.”

Dar Dumnezeu a spus clar: „Construiește o corabie de salvare pentru popor!” iar Noe a crezut și a făcut-o. Asta-i tot. El s-a apucat și a făcut arca.

Și într-o zi, unii care făceau afaceri povesteau pe la colțuri: „Cum este cu ploaia aceea mare de care vorbește smintitul acesta bătrân că va cădea din cer? Ați mai auzit așa ceva? Și se mai crede pe calea dată de Dumnezeu!” Dar el era pe cale. Amin. Și primul lucru care s-a auzit a fost un tunet și apoi s-a văzut un fulger. Și pot vedea o mamă cămilă care privește în sus și zice: „Ai auzit, tată cămilă? Era un tunet. Despre asta a vorbit Noe. Haide să mergem la arcă!” Și s-au dus peste deal unde era arca. Dar iată că vin și mama cal și tata cal, și restul perechilor, și intră în arcă una câte una. Apoi Dumnezeu a închis ușa și a trimis ploaia. Vedeți? Noe era pe calea dată de Dumnezeu.

Unii s-au urcat pe bușteni deoarece se gândeau că vor putea pluti cu ei. Dar când furtuna s-a întesit, arca s-a ridicat deasupra apelor. Aleluia! De ce? Pentru că erau pe calea dată de Dumnezeu. Și Dumnezeu îi va binecuvânta întotdeauna pe oamenii care umblă în felul dat de El. El n-a dat niciodată un buștean, ci a dat o arcă.

Frați și surori, și astăzi este o cale dată de El și aceasta este Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu, care a murit la Calvar pentru ca prin sângele Lui să avem iertarea păcatelor și să putem primi botezul Duhului Sfânt ca dovadă că ne-a acceptat în Fiul Său, în siguranță. Aleluia!

O să ziceți că sunt un holly-roller! Puteți s-o faceți de pe acuma pentru că nu-mi pasă. Mă simt foarte bine.

Credeți voi că singura cale corectă este calea lui Dumnezeu? Nu calea metodistă, nici cea baptistă sau penticostală, ci calea lui Hristos. El este calea dată de Dumnezeu; El este Jertfa dată de Dumnezeu; El este Iehovah -Rafa; El este Iehovah - Jire; El este Iehovah - Manases.

Când Avraam l-a adus jertfă pe Isaac, a numit locul acela „Iehovah-Jire”, adică „Domnul se va îngriji să dea o jertfă”. Amin. Și acesta este Fiul lui Dumnezeu. Amin. Dumnezeu are întotdeauna o cale de scăpare. Da, domnilor.

Odată era un predicator bătrân pe nume Ilie. El a privit peste țară și a zis: „Este cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut.” Împăratul din timpul acela a luat-o de nevastă pe Izabela cea vopsită. Singura femeie vopsită din Biblie. Și știți ce a făcut Dumnezeu cu ea? A făcut-o hrană pentru câini. Da, asta a făcut-o: hrană pentru câini.

Fraților, eu tocmai m-am întors din Africa și vreau să știți că aceste lucruri vin de la păgâni. Ei își vopsesc fețele. O, frate, când un bărbat sau o femeie se pune în ordine cu Dumnezeu, nu mai este nevoie să-i spui aceste lucruri, pentru că se rușinează singuri. Așa este.

Și Ilie a spus: „Doamne, închide cerurile; fă ceva.” Și Domnul i-a răspuns: „Du-te și vorbește-i lui Ahab.” Și iată-l pe bătrânul predicator, învelit în jurul trupului cu o bucată de piele și cu niște lațe încâlcite atârându-i pe umeri, mergând înaintea împăratului. Și ce i-a zis? „*Nici ploaia, nici roua nu vor mai cădea din cer până nu le voi chema eu!*” Aleluia! El era pe calea dată de Dumnezeu.

„O, pleacă de aici, fanaticule! Știm noi ce faci!”

Și bătrânul Ilie a zis: „Doamne, ce trebuie să fac?” Și El i-a răspuns: „Du-te pe înălțimile Cheritului și pune-te jos!”

„Bine, dar este un loc foarte rău. Oricum mă voi duce.” El s-a dus acolo sus și a spus: „Doamne, ce voi face aici?”

„Stai acolo!” Ilie s-a așezat, dar curând i s-a făcut foame. Și un corb a venit și i-a adus mâncare.

Unii au zis: „Uitați-vă la bătrânul holly-roller cum stă acolo sus. Nu-i așa că este nebun? Va muri dacă mai stă în soare. Este un fanatic.” Și știți ce s-a întâmplat? Toate apele au secat. Nu mai era apă de băut în toată țara. Dar de fiecare dată când îi era sete lui Ilie, se oprea la izvorul Cherit să bea, iar când îi era foame, venea un corb cu un sandvici în cioc.

Poate zici: „De unde să aibă un corb așa ceva? Chiar crezi asta, frate Branham?” Sigur că cred. Eu nu știu de unde a adus mâncarea, dar știu că acel corb a adus mâncare pentru Ilie, iar el a mâncat și astfel a trăit timp de trei ani și jumătate acolo. Da, eu cred aceasta.

Voi spuneți: „Ce te face să fii atât de bucuros? De ce-ți tremură mâinile?” Nu știu... Tot ce știu este că la Calvar s-a plătit prețul. Biblia a învățat, Duhul Sfânt L-a adus, iar eu L-am primit. Aleluia. Nici nu știu de unde a venit dar L-am primit. Aleluia! O, aceasta te face să încapi mai bine în haine! Sigur. „Aleluia” înseamnă „Lăudat să fie Domnul!” iar „Amin” înseamnă „Așa să fie!”

Și ei spuneau că Ilie era nebun? Păi când venea vremea mesei apărea un servitor de culoare și zicea: „Ilie, aici este micul dejun pentru tine!” Păi el o ducea mai bine decât jumătate din oamenii de aici! Câți dintre voi aveți servitori de culoare care să vă servească masa? Ei bine, el avea. Avea niște corbi care îi aduceau de mâncare. Aleluia! Glorie! Dumnezeu avea undeva o sală de mese; El i-a pregătit-o; a gătit-o și i-a trimis-o la Ilie. Aleluia!

Același Dumnezeu trăiește și împărățește și astăzi. Da, domnilor.

Odată, o fată tocmai primise Duhul Sfânt și mergea pe stradă zicând: „Aleluia! Aleluia!” Un necredincios, care stătea la colț, a întrebat-o: „De ce ești atât de fericită?”

„O”, a răspuns ea, „Isus m-a salvat și m-a umplut cu Duhul Sfânt. De aceea sunt așa de bucuroasă.”

Și ce ai în mână?”

„Biblia mea.”

„Și o crezi?”

„Sigur că da.”

„O crezi toată?”

„Da, pe toată.”

„Crezi și povestea cu Iona?”

„Da.”

„Și crezi că peștele chiar l-a înghițit pe tip?”

„Da domnule, cred.”

„Dar cum poți s-o dovedești?”

„Păi, când voi ajunge în cer, am să-l întreb pe fratele Iona.”

„Și dacă fratele Iona nu va fi în cer?”

„Atunci va trebui să-l întrebi tu.”

Aleluia! Pentru el a mai rămas un singur loc liber: iadul. Dacă respingi calea lui Dumnezeu, trebuie să iei calea iadului. Ești nevoit s-o faci. Este singura posibilitate. Deci tu ești ori pe o cale, ori pe cealaltă. Amin. Așa este.

Deci corbii i-au adus mâncare. Dar într-o zi Dumnezeu a zis: „Acum apele au secat, de aceea vreau să mergi acasă la o văduvă.” O, ce loc în care să meargă un predicator! Dar Dumnezeu l-a trimis acolo. Aceasta era calea dată de El, iar Ilie s-a dus acolo. Femeia aceea nici măcar nu era israelită. Nu, nu era.

În timp ce cobora de pe deal, a întâlnit o văduvă care ducea câteva vreascuri. Când a văzut-o, Ilie i-a zis: „Du-te și adu-mi ceva să mănânc; adu-mi și niște apă.”

Și femeia i-a răspuns: „*Viu este Domnul că nu mai am mâncare decât să mâncăm încă o dată, eu și fiul meu. Am adunat aceste vreascuri ca să coc o turtă, apoi vom mânca și vom muri.*” (1 Împărați 17.12 – parafrizare).

Dar el a insistat: „*Dă-mi mai întâi mie să mănânc.*” (v. 13). Aleluia! Aceasta este calea dată de Dumnezeu: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...*” (Matei 6.33).

Tu spui: „Frate Bill, mama a plecat de acasă.” „Soțul meu nu mai trăiește cu mine.”

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.” Asta este. „Cum să fac asta, frate Bill?” Du-te înainte, pentru că Isus a spus: „Urmați-Mă!” Ațintiți-vă privirile spre El. Amin.

Femeia s-a dus și a luat două vreascuri. Știți cum fac focul bătrânii indieni? Așează două lemne în cruce și pun focul în mijloc. Așa a copt și bătrâna turta și i-a dat-o predicatorului, care s-a așezat și a mâncat-o. Apoi a zis: *„Acum du-te și fă una pentru tine și fiul tău, căci „Așa vorbește Domnul: făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împuțina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.”* (v. 14). Aleluia! Din ce cauză? Pentru că ea a căutat mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și a umblat pe calea dată de Dumnezeu, El a răsplătit-o. Credeți aceasta? (Amin). Da, domnilor.

A fost odată o femeie care și-a pierdut fratele. Numele lui era Lazăr. O, el era un bărbat cumsecade, iar ei i-a părut rău că a murit, de aceea, a trimis după Păstorul ei sau Evanghelistul ei, care era Isus. Femeia ieșise afară din biserică și renunțase la tot ce avea, iar când a văzut că fratele ei a murit, a trimis după Isus să vină să se roage, dar El a mers mai departe. Ea a trimis din nou după El, dar Isus și-a continuat călătoria, zicând: „Nu fac nimic până nu-Mi arată Tatăl,” iar Tatăl îi arătase deja că Lazăr urma să moară. A venit doar după 3-4 zile, și a spus: *„Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn.”* (Ioan 11.11). Și sora lui s-a dus să se întâlnească cu El. Aceasta este calea lui Dumnezeu: să-L întâlnim pe Isus. Întotdeauna este așa. Când ai probleme în casă, du-te să-L întâlnești pe Isus. Aleluia! Dacă îți lipsește ceva, du-te să-L întâlnești pe Isus. Du-te să te întâlnești cu El, pentru că Isus are soluțiile la orice situație. Amin.

Ea s-a dus să-L întâlnească și a căzut la picioarele Lui. Citise în Biblie că în trecut era o femeie sunamită. Ea a trăit în zilele prorocului Elisei și i-a pregătit o odaie în casa ei. Când a văzut osteneala femeii și felul în care l-a primit, Elisei s-a gândit cum ar putea s-o răsplătească mai bine, așa că i-a zis: *„Trebuie să vorbesc pentru*

tine împăratului sau căpeteniei oștirii?" Dar femeia i-a răspuns: „Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu.” (2 Împărați 4.13).

Atunci Elisei a repetat: „Bine, dar atunci ce putem face pentru tine?” Și Ghehazi a zis: „*Ea nu are copii, dar își dorește mult.*” Când a auzit aceasta, Elisei i-a spus slujitorului său: „*Du-te și cheam-o!*” iar când a venit, i-a zis: „*Așa vorbește Domnul: la anul pe vremea aceasta vei avea un fiu.*” (v. 16). Și așa a fost.

Anii au trecut și băiatul a crescut. Avea vreo 11-12 ani iar într-o zi, când se afla pe câmp împreună cu tatăl lui, cred că a făcut insolație pentru că a început să strige: „Capul meu! Capul meu!” și a căzut jos. Tatăl a trimis un servitor să ducă copilul la mama lui, iar ea l-a ținut în brațe până la amiază, când a murit. Atunci femeia l-a luat, l-a dus în camera profetului și l-a așezat în patul în care obișnuia să doarmă el. Ce loc bun a ales! Apoi i-a spus bărbatului ei: „Spune unui slujitor să-mi pregătească o măgăriță.” Când totul a fost pregătit, i-a zis slujitorului: „Mână și să nu te oprești pe drum până nu-ți zic eu!”

Îmi place asta. Mergi înainte și nu te opri. Continuă să mergi. Problema este că noi ne oprim și vorbim cu prea mulți oameni. Ne oprim la prea multe întâlniri sociale. Organizăm întruniri ale femeilor, unde coasem, brodăm și vorbim de doamna cutare și cutare. Știți voi. Astfel, ați lăsat să intre în biserică toate aceste lucruri, când ar trebui să dați totul afară și să aveți o trezire de modă veche. Rugați-vă până se revarsă cerul jos și Duhul Sfânt vine ca un vâjâit de vânt și umple locul și oamenii. Amin. Asta ne trebuie.

Și bărbatul ei a zis: „*Pentru ce vrei să te duci astăzi la el? Doar nu este nici lună nouă, nici Sabat.*” (v. 23). „*Ea a răspuns: „Fii pe pace!”* Ea voia să ajungă la profet așa că a pornit la drum. Elisei s-a uitat și a văzut-o venind așa că i-a zis lui Ghehazi: „*Iată pe sunamita aceea! Nu știu ce este, dar s-a întâmplat ceva cu ea!*” Și când a ajuns lângă el, a întrebat-o: „Sunteți bine tu, bărbatul și fiul tău?” Îmi place asta. Ea a urmat calea dată de Dumnezeu, iar profetul s-a dus, s-a așezat peste trupul micuțului mort și acesta a revenit la viață.

Marta a realizat că sunamita știa că Dumnezeu era în profetul Său. Și dacă a fost în profet, cu siguranță era și în Fiul Său. Deci, dacă reușea să ajungă la Isus, totul era rezolvat. Astfel, a alergat înaintea Lui, I s-a aruncat la picioare și I-a zis: „Doamne, dacă...” pentru că asta era.

„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22).

O, cât îmi place aceasta! *„Dar și acum știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu!”* Acesta este un lucru bun.

Tu spui: „Sunt un păcătos, frate Branham!” Chiar acum Dumnezeu va face orice Îi vei cere. Spune: „Ai milă de mine, Doamne!” Și El o face chiar acum. Tu spui: „Doamne, doctorii nu mi-au mai dat nici o șansă, dar vin chiar acum la Tine.” „NU am mai umblat de cinci ani, dar vin chiar acum, Doamne.” „NU am mai vorbit deloc de nu știu când, dar știu că orice vei cere de la Dumnezeu...” și El stă la dreapta Tatălui mijlocind pentru voi. Aleluia!

Deci ea a zis: „Dumnezeu va face chiar acum orice Îi vei cere.” Iar El Și-a îndreptat umerii și a spus: „*Fratele tău va învia.*” „*Da, în ziua de apoi*” a spus Marta, dar El a continuat: „*Eu sunt învierea și viața.*”

Biblia spune că El nu avea nici frumusețe nici altceva care să atragă privirea, dar când Și-a îndreptat umerii, Acela era Dumnezeu.

El a spus: „*Fratele tău va învia pentru că Eu sunt învierea și viața*” Aceasta o spunea Dumnezeu. „*Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.*”

Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?"
(Ioan 11.25-26).

Și ea a răspuns: „*Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.*” Atunci El a întrebat: „*Unde l-ați pus?*” și S-a dus la mormânt, iar Biblia spune că „*Isus plângea.*”

Nu demult, am vorbit cu o femeie de la „Știința creștină”, care nu credea în dumnezeirea lui Isus. Ea credea că El era un proroc, un om bun, dar nu accepta că a fost născut de o fecioară. Ei neagă nașterea din fecioară.

Dar asta nu este tot: cam 85% din predicatorii protestanți din Statele Unite spun că nașterea din fecioară este un fals. Și mult mai mulți dintre ei nu cred că Isus Se va întoarce vizibil. Nu-i de mirare că avem nevoie de o trezire.

Fraților, ascultați-mă cu atenție! Voi îi auziți pe mulți vorbind astăzi despre treziri, dar noi nu am avut nici o trezire.

Zilele trecute am urmărit cu atenție un bărbat care vorbea despre aceasta. El spunea că a fost într-un oraș și a avut aproape 5000 de convertiți. Treizeci de zile mai târziu, un grup de predicatori s-au dus pe urmele lui dar nu au mai găsit nici 30 care să spună că au fost salvați.

Știți ce cred? Că este doar o convingere în loc de o întoarcere. Când un om este născut din nou din Duhul lui Dumnezeu... Ceea ce ne trebuie nouă astăzi nu este o adunare atractivă, ci una de modă veche, o trezire a Duhului Sfânt care să ucidă păcatul. Amin. Care să te facă să te pocăiești imediat. Așa este.

Și femeia aceea a spus: „Frate Branham, eu pot să dovedesc că El a fost doar un om.”

„Fă-o!” am spus eu. „Dacă poți să dovedești că El nu a fost Dumnezeu, voi accepta.”

„Ești gata?”

„Da.”

„În Ioan 11 scrie că atunci când a mers la mormântul lui Lazăr, El a plâns.”

„Și ce contează asta?”

„Păi prin faptul că a plâns, a dovedit că nu era decât un om.”

„Uite ce este doamnă. El a fost într-adevăr un Om, dar a fost mai mult decât atât: El era Om și Dumnezeu.” *„Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.”* Da, domnilor. El a venit să facă voia Tatălui; a umblat pe calea dată de Dumnezeu și nu S-a abătut nici la stânga, nici la dreapta, ci a făcut în totul ce a spus Dumnezeu. El era calea dată de Dumnezeu.

În drum spre mormântul lui Lazăr, El a plâns, dar când a stat în fața mormântului și a vorbit... Acolo era un om mort de patru zile: deja mirosea și trupul îi era invadat de viermi dar când a spus: *„Lazăre, vino afară!”* acel bărbat mort de patru zile, s-a ridicat în picioare și a trăit. Atunci a fost mai mult decât un Om. Aleluia! Da, domnilor. Când a plâns era un Om, dar când l-a înviat pe Lazăr a dovedit că era Dumnezeu.

Când a coborât flămând de pe munte și privea prin toți copacii să găsească ceva de mâncare, era un Om, dar când a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit 5000 de oameni, era mai mult decât un om: era Dumnezeu în trup. Aleluia!

În noaptea când Se afla în corabia purtată de vânturi, era un Om. Se simțea slăbit și fără putere. Marea era înfuriată și zeci de mii de diavoli au jurat că Îl vor îneca. Da, El era doar un Om când dormea în corabie, dar când S-a ridicat în picioare și a spus: „Liniștește-te mare!”, a fost mai mult decât un Om. Aleluia! Acela era Dumnezeu meu. Aleluia. Da, era cu adevărat El.

El era Om când a atârnat pe Calvar și L-au pedepsit în modul cel mai groaznic. Ei ziceau: „I-a mântuit pe alții, să se mântuiască și pe El.” Ce compliment frumos I-au făcut! Dar dacă S-ar fi salvat pe El, nu ne-ar mai fi putut salva pe noi. Așadar, El trebuia să Se dea pe Sine pentru salvarea celorlalți.

El era Om când a strigat după îndurare; când a zis: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” și a murit ca un om. Da. Dar în dimineața de Paști a înviat dovedind că era Dumnezeu. Nu-i de mirare că poetul a spus:

„Trăind, El m-a iubit;

Murind, El m-a salvat;

Îngropat, El mi-a dus păcatele departe;

Înviind El m-a sfințit de-a pururi.

Într-o zi El va veni.

O, ce măreață zi!”

Aleluia! Eu Îl iubesc, voi, nu? Umblând pe calea dată de Dumnezeu.

Pot vedea niște înțelepți care au mers să I se închine atunci când S-a născut. Îi pot vedea cum se pregătesc; cum își pun calabalâcurile pe cămile. Pot să-l văd pe Jim Jones, pe toți ceilalți și pe John Doe cum împachetează. Îi văd încărcând cămilele cu tablele și celelalte lucruri, pentru că urmau să meargă să I se închine lui Isus. Dar cămilele nu puteau merge din pricina încărcăturii. Tocmai asta este și problema bisericii de astăzi. Voi ați încărcat mult din lume, iar aceasta vă trage înapoi. Așa este.

Îi pot vedea mergând. Și când au ajuns de partea aceasta a muntelui, nici n-au văzut pe unde trebuiau să treacă fiindcă *„strâmtă este poarta, îngustă este calea și puțini o vor afla.”* Da, domnilor.

Pot să-l văd pe bătrân pregătindu-se și zicând: „Mă încarc și mă pregătesc să merg în cer.” Frate, eu nu mă încarc să merg în cer, ci mă descarc pentru a merge în cer. Aleluia! Va fi o răpire care mă va elibera de tot. Biblia spune să lăsăm deoparte toate greutatea și păcatul care ne înfășoară așa de repede, ca să putem alerga pe cale cu răbdare.

Și pot s-o aud pe nevasta lui John zicând:

„Ce-i cu tine, omule? Unde mergi?”

„Mă duc să mă închin Domnului.”

„De unde știi unde să te duci? Nu ai busolă, nu ai diplomă de misionar... Crezi că te va primi cineva? Și zici că te vei închina Domnului?”

„Da.”

„I-ați busolă.”

„Nu-mi trebuie!”

„Nu-ți trebuie? Dar cum vei ajunge acolo?”

Și îl pot vedea cum arată spre Steaua dimineții și spune: „Voi merge pe calea dată de Dumnezeu.” Amin. Dumnezeu a dat o Stea ca să-i călăuzească pe înțelepți. Eu nu au nevoie de busolă, ci de calea dată de Dumnezeu.

Același Dumnezeu care i-a călăuzit pe înțelepți la Hristos, prin Stea, este în seara aceasta aici, în forma Duhului Sfânt, ca să vă conducă la Hristos, la nașterea din nou, la botezul Duhului Sfânt care este calea dată de Dumnezeu:

„Dacă un om nu se naște din apă și din Duh, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3.5). Voi L-ați primit?

Timpul meu a trecut, dar simt că abia acum am intrat în subiect. Da, este bine să mănânci înghețată, dar ai nevoie și de niște slănină și fasole ca să te poți ține pe picioare... La fel este și cu Isus. Asta ne trebuie, nu credeți la fel? Amin.

Dumnezeu are o cale. Sunteți pe ea în seara aceasta? Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut? Prieteni baptiști, voi știți că și eu am fost baptist și la fel păstorul din locul acesta, dar vrem să vă spunem ceva. În Fapte 19 scrie: *„Ați primit voi Duhul Sfânt de când ați crezut?”* Acolo nu scrie *„Când ați crezut”*, ci *„de când ați crezut”*. Da, domnilor. Dacă nu L-ați primit, în seara aceasta este aici pentru voi și El are dată o cale. Frați și surori, nu încercați să mergeți pe calea voastră. Nu alegeți frunzele de smochin. Nu căutați să plutiți pe un buștean așa cum au făcut cei din zilele lui Noe. Nu încercați să mergeți pe calea lui Nebucadnețar, care a prigonit Biserica lui Dumnezeu. Nu o luați pe alte căi! Nu mergeți ca fariseii, niște

persoane foarte religioase, care spuneau: „Noi suntem într-un loc înalt și dacă se va întâmpla ceva, suntem primii care vom ști.”

Dar ce a făcut Dumnezeu? S-a furișat acolo și a născut Copilul într-un grajd din Betleem; L-a adus în lume, iar ei nu au știut nimic. Aceasta era calea dată de Dumnezeu dar ei n-au văzut-o.

Odată, era o femeie care își cheltuisese toți banii, dar doctorii nu au putut s-o ajute. Într-o zi, când era pe punctul să leșine pentru că de mulți ani avea o scurgere de sânge, a auzit o zarvă mare în mulțime: venea Calea dată de Dumnezeu. Așa este. O pot vedea cum merge printre cei cu „zilele minunilor au trecut”; cum trece printre toate acele văduve, care o întrebau:

„Marta, unde mergi? Medicii tăi nu te pot ajuta?”

„Merg pe calea dată de Dumnezeu”, a răspuns ea.

„Unde este calea Lui? Să nu zici că este fățarnicul acela de acolo!”

„Da, aceea este. Acolo merg.”

Femeia s-a înghesuit printre oameni. Unii aparțineau la biserica asta, alții la cealaltă, și toți încercau s-o împingă înapoi. Dar ea își făcea cale spre Isus. Unii dintre ei au zis: „Stai puțin, soră! Dacă mănânci carne nu poți s-o faci.” Dar ea mergea pe calea dată de Dumnezeu!

„Dacă nu ai luat în mână șerpi, nu poți s-o faci!” Dar ea continua să meargă pe calea dată de Dumnezeu, pentru că voia să ajungă la Isus. Așa este.

Mă gândesc la David din vechime. Da, domnilor. El a zis: „*Gustați, vedeți ce bun este Domnul. Are gust de miere din Stâncă.*”

Eu obișnuiesc să spun o povestioară în legătură cu aceasta. Păstorii obișnuiesc să poarte la ei o traistă în care poartă miere. Când se îmbolnăvesc oile, ei pun miere peste o piatră de var și le lasă să lingă acea miere de pe piatră, pentru că o dată cu mierea ling și varul. Știți ce se întâmplă? Oaia bolnavă se face bine.

O, fraților, în seara aceasta și eu am o traistă plină cu această Miere. Dar nu o voi pune peste biserica baptistă, metodistă, prezbiteriană sau penticostală, ci o voi pune pe Isus Hristos, acolo unde îi este locul, iar voi, oile bolnave, mergeți, lingeți și obțineți ceea ce căutați. Da, domnilor.

Să nu vă intereseze ce spune biserica voastră, ci interesați-vă doar de ceea ce spune Hristos. Urmați-L, pentru că în El este Biserica. Eu văd calea dată de Dumnezeu. El nu a spus niciodată că metodismul este calea dată de Dumnezeu; nici baptismul și nici altă biserică, ci a zis: „*Eu sunt calea, adevărul și viața.*”

Tu spui: „Cum pot să știu că sunt în El?”

„*Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați într-un singur trup*”, devenim mădularele aceluiași trup. Așa este.

Tot ce are în Împărăția Sa, ne aparține. El ia carnețelul tău plin cu cecuri și semnează cu Numele Lui, apoi zice: „Du-te și ia!” Amin. Nu vă temeți să-l completați. Completați-l, apoi dați-L Lui și spuneți: „Aleluia!” Și se va împlini.

În Marcu 11.24 spune că orice veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați primit și îl veți avea. Scrieți cecul și spuneți: „Doamne, am nevoie de vindecare.” Rupeți-l și dați-l Lui: „Doamne, mă rog în Numele Domnului Isus pentru vindecare,” apoi

adăugați: „Îți mulțumesc, Doamne”, și mergeți mai departe crezând.

Spune: „Am nevoie de mântuirea sufletului meu.” Ce trebuie să faci? Scrie cecul și spune: „Ai spus să venim la Tine toți cei trudiți și împovărați și ne vei da odihnă. Doamne, aceasta este și cererea mea.” Completează cecul: „Doamne, am nevoie de mântuire.” „Iată-o!”

„Îți mulțumesc, Doamne”, și du-te mai departe.

Ai nevoie de Duhul Sfânt? Da. *„Rămâneți în cetate până veți primi o putere de sus. Apoi veți fi martorii Mei în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.”* (Fapte 1.8). Credeți? Completați cecul și trimiteți-l sus, apoi priviți ce se întâmplă. El vă va dăruia calea dată de Dumnezeu.

Dumnezeu v-a dat un carnet de cecuri; nu stați pe gânduri, ci completați-l. El a promis. Credeți aceasta? Sigur. Dumnezeu are întotdeauna o cale.

A fost odată un bărbat care se numea Iair. El s-a însoțit cu o grămadă de necredincioși, așa cum fac mulți dintre predicatorii de astăzi. Dar Biblia spune să nu vă însoțiți cu necredincioșii. În ordine.

Vă întrebați cine a spus asta? Da?

Ei bine, Biblia spune că *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede. În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 15.17-19).

Predicați asta în jumătate din bisericile de astăzi și vă vor scoate afară. Așa este. Asta a spus Isus. Credeți? Da, domnilor. Și dacă El a spus asta, eu cred. Amin. Cred

că este adevărul și umblu pe calea Lui așa cum a spus. Urmarea? El a legitimat-o prin semne și minuni. Așa este. Deci, faceți la fel! Umblați la fel. Și oricine dorește, lăsați-l să vină. Vino! Dumnezeu te-a chemat și tu trebuie să vii. Nu mai zăbovi. Acceptă-L în seara aceasta.

Și pot să-l văd pe individul acesta, care îl iubea pe Isus dar se temea că-și va pierde prestigiul...știți voi, binecuvântările, din pricina Lui. Atunci a zis: „Am să-l chem pe dr. Doe.” Doctorul Doe a venit, a examinat-o și a spus: „Pulsul este tot mai slab, lair. Ar fi bine să-i dai asta și asta..” Și i-au dat tot felul de medicamente, dar ea se îndrepta spre moarte. Apoi el s-a gândit: „Mă întreb dacă există o cale dată de Dumnezeu?”

Omul care a fost criticat așa de mult cu privire la vindecarea divină... Da, auzise de El.

„Iaie, nu crezi că este un fățarnic?”

„Nu”, spunea Duhul Sfânt. „El nu este un fățarnic.”

„A, deci și tu crezi în El!”

„Ei bine, cred.”

Vedeți așa sunt predicatorii de graniță care se tem de ceea ce vor spune cei din jur. O, Dumnezeu să scoată omul moale din voi și să vă pună coloană vertebrală!

Îmi place mărturia lui Buddy Rolinson care spunea: „Doamne, dă-mi o spinare ca a unui ferestru și lasă-mă să lupt cu diavolul până nu-mi mai rămâne nici un dinte, apoi îl voi mesteca cu gingiile până voi muri.” Îmi place aceasta.

Acest bărbat spunea că a avut un câine bătrân cu care vâna ratoni. S-a luptat cu ratonii până n-a mai avut nici un dinte, așa că îi apuca și îi mesteca cu gingiile. Corect. Aleluia!

Tu zici: „Frate Branham, eu nu prea am educație; sunt prea mic și predicatorii mă vor respinge.”

Haideți să ne întoarcem la poveste: „Nu contează mărimea câinelui care luptă, ci cât de mare este lupta din el.” Așa este și astăzi. Ridică-te și află ce câine stă acolo.

Ca bătrânul indian care era pe moarte. El spunea: „În mine sunt doi câini: unul este alb, iar celălalt este negru. Cel alb vrea să fac binele, dar cel negru mă împinge să fac răul. Ei se ceartă și se bat tot timpul.”

„Și care învinge?”

„Depinde pe care îl hrănesc mai bine.”

La fel este și astăzi. Da, domnilor. Ceea ce îi trebuie lumii de astăzi este o scuturătură de modă veche.

Iair a văzut că fiica lui se îmbolnăvește tot mai tare, iar singura nădejde care se mai întrezărea pentru salvarea ei era să meargă la Isus. Și iată-l pornind la drum. Pot să-l văd în mulțimea în care tocmai fusese vindecată o femeie care avea o scurgere de sânge. Iair s-a apropiat de EL și i-a zis: „Fiica mea este pe pat...Nu-mi pasă ce spun preoții sau altcineva. Nu ai vrea să vii să-ți pui mâinile peste ea? Cred că ești calea dată de Dumnezeu pentru vindecarea ei.” Isus l-a privit liniștit și i-a zis: „Am să vin.”

Chiar atunci un om a alergat spre ei și i-a zis lui Iair: „Nu-L mai obose pe Învățător pentru că fiica ta a murit.”

O, pot să văd cum inima lui s-o oprit pentru o clipă! Dar în același timp văd privirea blândă a lui Isus îndreptându-se spre Iair, iar vocea Lui spune: „Nu ți-am spus oare că dacă vei crede vei vedea slava lui Dumnezeu?” El era calea dată de Dumnezeu.

Tot în zilele acelea era un bărbat orb care se numea Bartimeu. El stătea la poarta cetății și cerșea. Vremea începea să se răcorească pentru că era luna octombrie. Și în timp ce stătea în locul unde cerșea, a auzit o larmă mare. „Oare ce se auzea?” s-a întrebat mirat. Și i-a auzit pe oameni vorbind și zicând: „Acela este Isus din Nazaret.” Când a auzit acele cuvinte, și-a tras mantaua și a aruncat-o jos. Nu a împăturat-o s-o pună frumos căci, fiind orb, abia își găsea drumul.

Dar Dumnezeu avea o cale, iar Bartimeu avea s-o urmeze. Deci trebuia să meargă acolo jos... Unii i-au spus: „Stai acolo jos și nu-L mai deranja și tu. Oricum nu are timp de tine.” Dar el a strigat cât a putut de tare: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine! Ai milă de mine!” Vedeți? El insista: „Ai milă de mine! Știu că ești calea dată de Dumnezeu; calea pentru ochii mei. O, Doamne, ai milă de mine!”

.....

....El stătea pe stradă și avea un mieluț. Mai demult se foloseau mieii ca să-i călăuzească pe orbi, așa cum se folosesc astăzi câinii. Acest orb avea două turturele care făceau tumbe ca să atragă atenția turiștilor pentru a-i arunca niște bănuți.

Într-o noapte, nevasta lui s-a îmbolnăvit foarte tare, așa că a mers înaintea Domnului și a zis: „Doamne, nu am nimic, sunt sărac și orb, nu am ce să-ți dau, dar cred în Tine, și dacă vrei, Te rog să cruți viața soției mele căci mâine Îți voi aduce ca jertfă cele două turturele ale mele.” Domnul i-a vindecat nevasta chiar în clipa

aceea, așa că a doua zi s-a dus la preot și i-a oferit turturelele ca jertfă.

Nu după mult timp i s-a îmbolnăvit fetița, iar medicii nu au mai putut face nimic ca s-o salveze. Atunci el a mers din nou înaintea Domnului și a spus: „Doamne, mi-a mai rămas un singur lucru: mielul meu. Dar dacă vei cruța viața fiicei mele, pe care nu am văzut-o niciodată, îți voi aduce ca jertfă mielul meu.” Și Domnul i-a vindecat fetița. A doua zi dimineața, Bartimeu a ieșit în stradă cu mielul lui. Marele preot Caiafa l-a întâlnit și l-a întrebat: „Unde mergi, orbule Bartimeu?” „O, mare preot, merg la Templu. Mielul mă călăuzește la Templu ca să-l aduc jertfă.”

„O, dar nu poți face asta!”

„Ba da.”

„Uite, îți dau prețul acestui miel. Du-te și cumpără altul.”

„Nu, nu. Eu nu i-am promis lui Dumnezeu un alt miel, ci pe acesta, deci pe el trebuie să îl aduc jertfă.”

„Bine, dar mielul acesta este vederea ta, ochii tăi. Tu nu poți face nimic fără el pentru că este călăuza ta. Nu este posibil să-l aduci ca jertfă.” Se spune că bietul om s-a clătinat puțin, apoi a zis: „O, mare preot, Dumnezeu va purta de grijă și va da un miel pentru orbul Bartimeu.” Dumnezeu să binecuvânteze inima lui!

Dumnezeu a dat un Miel. Iată-L aici. El este Mielul dat de Dumnezeu în seara aceasta. El este Mielul dat pentru ochii voștri, pentru ochii voștri spirituali. El este Mielul dat pentru ochii voștri. Este Mielul dat pentru ca voi să fiți scăpați de iad; El este Mielul dat pentru slava voastră în cer.

Nu vreți să-L primiți în timp ce ne vom pleca și ne vom ruga?

O, Doamne Dumnezeule, Creatorul cerurilor și al pământului, Autorul Vieții veșnice, Dătătorul oricărui dar bun, trimite binecuvântările Tale peste acest popor. Oamenii aceștia neînsemnați au pregătit observații, dar eu știu că Tu ai dat o cale...Tu ai spus că la venirea Fiului omului va fi ca în zilele lui Noe.

Un timp de pregătire, un timp în care va fi pregătit un loc pentru cei ce vor să scape de mânie. Dumnezeule, în seara aceasta mă rog pentru ca acel Miel al lui Dumnezeu, care a fost dat pentru ochii orbului sau pentru scurgerea de sânge a acelei femei sau pentru Lazăr cel mort, să vină și în mijlocul nostru. Ai milă, Dumnezeule!

Mă gândesc că același Miel a fost dat pentru ochii mei orbi când, într-o zi, frații Mayo mi-au spus că nu mai am nici o șansă să mă fac bine. Dar Dumnezeu a dat un Miel.

Când l-ai trimis pe Îngerul Tău, acolo la Green`s Mill și ai spus: „Du-te și fă asta...” iar eu am răspuns: „Cum aș putea face așa ceva în fața atâtor atei și necredincioși?” Tu ai dat un Miel.

Când eram la multe mii de mile de această bisericuță, am stat de multe ori într-o cameră singuratică și m-am gândit la vremurile când nu voi mai veni aici să dau mâna cu voi. La rumegușul împrăștiat pe jos, la geamurile care se mișcau când bătea vântul... M-am gândit cum am adus-o pe scumpa mea soție la picioarele crucii, cum am predicat la înmormântarea ei și a micuței mele fetițe care zăcea în brațele ei. Îmi amintesc și de bietul Billy Paul, pe care Tu l-ai umplut cu Duhul Sfânt cu câteva ore în urmă și care în acea dimineață s-a dus la mormânt să pună o floare și să plângă. Eu l-am îmbrățișat și i-am zis: „Dumnezeu a dat un Miel, o Jertfă pentru păcat, de aceea, într-o zi acest mormânt se va deschide iar mama și surioara ta vor ieși afară. Dumnezeu a dat un Miel.”

În una din zilele acestea, când ultima predică va fi vorbită, eu voi fi întins într-o încăpere și voi simți cum pulsul devine tot mai slab iar moartea cea rece va intra înăuntru, așa cum năvălește vântul prin geamul deschis și dă la o parte perdeaua. O, Doamne, atunci voi face ultima călătorie.

Capacul se va închide și învelitoarea mă va acoperi. Atunci voi coborî prin valea umbrei morții și voi ajunge la Iordan, unde voi striga cu voce tare: „Dă-te la o parte să trec dincolo!”

O, Doamne, împinge Tu barca vieții mele dincolo și primește-mă! Vrei să mă primești, Doamne? Și nu numai pe mine, ci pe toți cei ce sunt aici. Fă aceasta, Doamne.

Doamne, dacă în locul acesta se află vreun bărbat sau vreo femeie care nu Te cunosc și nu au fost născuți din nou, care încă nu au găsit calea dată de Dumnezeu, îngăduie s-o găsească acum, în timp ce ne vom ruga în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze inimile, prietenii mei păcătoși, în timp ce stăm cu capetele plecate. Duhul Sfânt este aici. Ați acceptat calea dată de Dumnezeu pentru voi? Nimic din ce ați făcut sau veți face, nu vă face s-o meritați, dar Dumnezeu a dat o cale pentru voi. Nu vreți să veniți s-o primiți? Dacă este vreun păcătos printre noi, aș vrea să ridice mâna și să spună: „Frate Branham, roagă-te pentru mine căci vreau Mielul dat de Dumnezeu pentru viața mea.”

Nu avem destul spațiu ca să facem chemare la altar, dar aș vrea să ridicați mâna. Vreți s-o faceți, prieteni păcătoși?

Dumnezeu să te binecuvânteze. Domnul să te binecuvânteze și pe tine, soră.

În spate mai este cineva? Dar aici în partea dreaptă? Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine. Mai este cineva care vrea să ridice mâna și să spună: „Adu-Ți aminte de mine, Doamne, și dă-mi har în seara aceasta.”?

Dumnezeu să te binecuvânteze, soră. Te văd și pe tine.

Dacă mai este cineva afară din sală, ridicați mâna și spuneți: „Frate Branham, amintește-mă și pe mine în rugăciune, căci vreau calea dată de Dumnezeu.” -

Amin -